

Arrest

nr. 305 958 van 2 mei 2024
in de zaak RvV X IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 17 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 18 april 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die zowel het Pashai en Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 15 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashai te zijn. U bent moslim van soennitische stekking. U bent geboren en getogen in het dorp Amla, in het district Dara-i-Nur, in provincie Nangarhar.

U werkte voor de lokale opstandelingengroep van parlamentslid Hazrat Ali, genaamd Pasoon Kawonki of Kezishian, van 2019 tot 2021. U was samen met negen andere personen persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz. Commandant Mumtaz was het hoofd van de opstandelingengroep in uw regio. Alvorens Hazrat Ali naar een vergadering in het dorp kwam, bracht hij steeds commandant Mumtaz op de hoogte van zijn komst teneinde de vergaderplaats te beveiligen.

Ongeveer vijf dagen voor de machtsovername van de taliban (10 augustus 2021) heeft Hazrat Ali commandant Mumtaz opgeroepen naar het parlement in Kabul om hem in te lichten over de naderende val van de toenmalige Afghaanse regering. Na zijn terugkeer in het dorp, vertelde commandant Mumtaz aan alle opstandelingen in uw regio dat jullie toestemming hadden van Hazrat Ali om het land te verlaten vanwege deze dreigende machtsovername door de taliban. U bent vervolgens samen met de negen andere persoonlijke bewakers van commandant Mumtaz vertrokken uit Afghanistan.

U reisde naar België waar u op 17 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, een brief van de dorpsouderen in verband met uw tewerkstelling en documenten in verband met uw werk als afwasser/bordenwasser in België neer. U heeft een maand na het persoonlijk onderhoud, namelijk op 19 mei 2023, nog enkele kopieën van foto's neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege uw werk bij de opstandelingengroep, meer bepaald uw werk als bewaker van commandant Mumtaz (CGVS, p. 18)

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 17.11.2021 en Verklaring DVZ, d.d. 05.08.2022, punt 4) verklaarde geboren te zijn op 30 november 2004 en dus nog minderjarig zou zijn. Volgens de leeftijdstest uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 3 december 2021 was u op dat moment echter 21,5 jaar oud met een standaarddeviatie van 2,0 jaar. Dit wil zeggen dat u op 3 december 2021 minstens 19,5 jaar oud was. Geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek verklaarde u dat u zich minderjarig had verklaard om onderdak te kunnen krijgen (CGVS, p. 4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.

Verder dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban aangezien u er niet in slaagt om uw profiel als bewaker van commandant Mumtaz aannemelijk te maken. U legt immers zeer oppervlakkige en vage verklaringen af in verband met uw tewerkstelling. Zo is uw kennis over uw eigen vermeende werkzaamheden bijzonder vaag en ontoereikend. U verklaart van 2019 tot 2021 te hebben gewerkt voor de opstandelingengroep van Hazrat Ali waarbij u bewaker was van commandant Mumtaz (CGVS, p. 8). Gevraagd wat uw concrete werkzaamheden waren, stelt u dat u de vergaderplaatsen van Hazrat Ali moest bewaken wanneer deze naar uw dorp kwam (CGVS, p. 8). De meeste vergaderingen vonden plaats in het gastenhuis van commandant Mumtaz, gelegen aan de voorkant van zijn huis (CGVS, p. 9). Gevraagd of jullie iets specifiek moesten doen tijdens de vergaderingen, stelt u dat jullie de wegen en de aanwezige personen op de vergadering moesten bewaken. Jullie waren ook bang dat er bommen werden geplaatst (CGVS, p. 9). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd of u naar deze bommen moest zoeken, antwoordt u niet op de vraag. U stelt enkel dat u daar gewoon stond. U moest mensen verbieden om ruzie of lawaai te maken of te vechten (CGVS, p. 9). Wanneer er wordt gevraagd of u tijdens de vergadering voor bepaalde zaken moest uitkijken, herhaalt u dat u hier steeds gewoon stond en rondkeek om te voorkomen dat er gevechten of andere zaken zouden gebeuren. Jullie waren altijd voorbereid en hielden alle aanwezigen in de gaten (CGVS, p. 11). Gevraagd wat deze voorbereiding precies inhield, stelt u dat commandant Mumtaz jullie steeds informatie gaf over de vergadering in kwestie en dat jullie op bepaalde bewakingsposities moesten staan met een wapen en een munitievest (CGVS, p. 11). Naast het beveiligen van de vergaderingen, bewaakten jullie ook het huis van commandant Mumtaz en vergezelden jullie hem op zijn verplaatsingen (CGVS, p. 12 en 18). Soms gingen jullie ook naar het districtscentrum wanneer dit door de taliban werd aangevallen (CGVS, p. 11). Gevraagd naar bepaalde incidenten die hebben plaatsgevonden tijdens uw werk, geeft u een bijzonder vaag antwoord. Zo antwoordt u dat er twee personen dichtbij het districtshuis waren gedood (CGVS, p. 12). Jullie gingen naar het districtshuis maar vonden hier niemand

(CGVS, p. 12). Gevraagd wie deze personen waren, stelt u dat ze van het Sutun dorp waren (CGVS, p. 11). Gevraagd of deze personen collega's van u waren, herhaalt u enkel en alleen uw vorige verklaringen (CGVS, p. 11). U bent niet in staat om dit incident nader toe te lichten. Dat u na een tewerkstelling van twee à drie jaar enkel dergelijke korte, vage en algemene antwoorden over uw job als persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz kan geven, weet niet te overtuigen.

Bovendien kan u ook niet duidelijk toelichten wat de concrete werkzaamheden van commandant Mumtaz waren. Gevraagd naar de job van commandant Mumtaz, antwoordt u niet op de vraag, maar verklaart u dat de zus van commandant Mumtaz de vrouw van Hazrat Ali was en dat Mumtaz om deze reden als commandant van uw regio was gekozen (CGVS, p. 10). Wanneer vervolgens opnieuw wordt gevraagd naar de werkzaamheden van commandant Mumtaz, antwoordt u dat hij hielp tijdens de vergaderingen. Commandant Mumtaz kreeg hiervoor steeds voorafgaande informatie van Hazrat Ali. Op basis van deze informatie lichtte commandant Mumtaz jullie in en vertelde hij naar waar jullie de volgende ochtend moesten gaan (CGVS, p. 10). U weet verder niets meer te vertellen. Ook legt u zeer oppervlakkige verklaringen af over de inhoud van de toespraken van Hazrat Ali op de vergaderingen. Gevraagd wat er allemaal op een vergadering werd gezegd, verklaart u dat hij zei dat er niet mocht worden gevochten, dat er geen vreemde mensen binnengelaten mochten worden en dat men het altijd eens moest blijven (CGVS, p. 10). Wanneer vervolgens nogmaals wordt gevraagd om toe te lichten waarover de toespraak precies ging, herhaalt u dat Hazrat Ali zei dat er niet mocht worden gevochten, dat men verenigd moest blijven en dat men de taliban niet mochten toelaten (CGVS, p. 10). U weet hier verder niets meer over te zeggen. Het is weinig overtuigend dat u dergelijke beknopte en oppervlakkige verklaringen aflegt omtrent de werkzaamheden van commandant Mumtaz en de toespraken van Hazrat Ali gezien het feit dat u beweert twee à drie jaar lang persoonlijk bewaker te zijn geweest van commandant Mumtaz en in deze functie maandelijks vergaderingen van Hazrat Ali hebt bijgewoond.

Dat u geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan geven over uw eigen werkzaamheden, de werkzaamheden van uw baas commandant Mumtaz of de inhoud van de vergaderingen van Hazrat Ali, desondanks het feit dat u gedurende twee à drie jaar voor commandant Mumtaz en Hazrat Ali hebt gewerkt en talloze vergaderingen in functie hiervan hebt bijgewoond, geeft eerder aan dat u niet de volledige waarheid vertelt met betrekking tot uw activiteiten in Afghanistan. Gelet op uw zeer oppervlakkige, vage en algemene bewoordingen kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw profiel als persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz.

Voorts kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de rekruteringsmethode en het gebrek aan trainingen in het kader van uw tewerkstelling. U stelt dat u de job als bewaker van commandant Mumtaz heeft verkregen nadat u zich hiervoor had aangemeld op een vergadering waarop zowel commandant Mumtaz als Hazrat Ali aanwezig waren (CGVS, p. 8). U moest hiervoor geen voorafgaande testen of fysieke proeven afleggen (CGVS, p. 8-9). Van alle 240 opstandelingen in uw district, werden er maar tien personen aangesteld als persoonlijke bewakers van commandant Mumtaz (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u en uw negen andere collega-bewakers specifiek werden gekozen als persoonlijke bewakers van commandant Mumtaz, antwoordt u dat jullie dichtbij woonden en dorpingen waren van commandant Mumtaz (CGVS, p. 10). Gevraagd of u bepaalde trainingen moest volgen voor uw job, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 9). U heeft ook geen wapenopleiding gekregen (CGVS, p. 10). U verklaart dat u reeds met een wapen kon omgaan omdat u thuis ook een wapen had (CGVS, p. 10). Het valt echter opmerkelijk te noemen dat u uit 240 opstandelingen verkozen werd als een van de tien persoonlijke bewakers van commandant Mumtaz, de leider van de opstandelingen in uw regio, zonder dat u voorafgaand onderworpen werd aan bepaalde testen of fysieke proeven of dat u bepaalde trainingen moest volgen voor deze job. U stond immers in voor de persoonlijke veiligheid van commandant Mumtaz alsook voor de veiligheid van alle aanwezige personen op de vergaderingen van Hazrat Ali. Het lijkt bijgevolg dan ook weinig aannemelijk dat er op zo een nonchalante wijze werd omgegaan met de bewaking en bescherming van dergelijke belangrijke personen.

Verder is het evenmin geloofwaardig dat u samen met al uw collega-bewakers bent vertrokken waardoor commandant Mumtaz zonder persoonlijke bewaking werd achtergelaten. U verklaart dat alle tien persoonlijke bewakers van Mumtaz tegelijkertijd zijn vertrokken (CGVS, p. 19). Gevraagd of er iemand is achtergebleven om commandant Mumtaz en zijn gezin te beschermen, stelt u dat iedereen is vertrokken (CGVS, p. 19). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd of commandant Mumtaz ook is vertrokken diezelfde dag, antwoordt u dat u hierover geen informatie heeft (CGVS, p. 19). De vraag of u aan commandant Mumtaz hebt gevraagd wat zijn reisplannen waren, moet vervolgens driemaal worden gesteld alvorens u antwoordt dat u dit niet heeft gevraagd (CGVS, p. 19). U weet ook niet waar commandant Mumtaz zich momenteel bevindt (CGVS, p. 13). Dat commandant Mumtaz zonder enige beveiliging voor zichzelf of zijn gezin zou vertrekken, wetende dat de taliban ieder moment de macht zouden kunnen grijpen in Afghanistan, lijkt onbegrijpelijk gelet op het feit dat commandant Mumtaz leider was van de opstandelingengroep in uw regio en bovendien ook familie was van parlamentslid Hazrat Ali. Daarenboven geeft het feit dat u niet meer informatie heeft gevraagd over de precieze reisplannen van uw baas commandant Mumtaz alsook dat u zijn huidige verblijfplaats niet kent blij

van desinteresse in de veiligheid van commandant Mumtaz en zijn gezin waardoor uw geloofwaardigheid als persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz nogmaals onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. U stond immers mede in voor de persoonlijke veiligheid van de commandant en zijn gezin, waaronder zijn elf kinderen en twee vrouwen (CGVS, p. 20-21). De taliban zouden bovendien specifiek naar u op zoek zijn ten gevolge van uw tewerkstelling voor deze persoon en uw aansluiting bij de opstandelingengroep, wat de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst zou hebben gevormd. Dat u zo weinig belang hebt geacht aan de veiligheid van commandant Mumtaz, op het moment dat deze het meest onzeker was, komt bijgevolg weinig overtuigend over.

Daarenboven zijn uw verklaringen bij het CGVS ook tegenstrijdig in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Bij DVZ vermeldt u duidelijk dat u 'security guard' was van Hazrat Ali en dat u een contract had om voor hem te werken (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 05.08.2022, vraag 5). Wanneer dit punt wordt bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u aan dat u werkte voor de opstandelingengroep van Hazrat Ali maar persoonlijk bewaker was van commandant Mumtaz. U vermeldt niets over een mogelijk contract (CGVS, p. 8). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheden, verklaart u dat uw Pashtu niet zo goed is. U stelt verder dat u altijd voor de opstandelingen heeft gewerkt waarbij Hazrat Ali de grote commandant was en Mumtaz de kleine (CGVS, p. 21). U verklaart ook dat u op het DVZ interview nooit heeft gezegd dat u een contract had. Er bestonden voor uw job namelijk geen contracten of badges (CGVS, p. 21). Deze verweren verschonen de tegenstrijdigheden niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen (CGVS, p. 3). U geeft ook aan dat u de tolk goed hebt begrepen op het interview bij DVZ maar dat bepaalde zaken moeilijk waren aangezien u Pashai bent en de tolk Pashtun (CGVS, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden er enkele vragen gesteld in het Pashtu over uw activiteiten in België waarbij u in staat bleek te zijn om op deze vragen te antwoorden (CGVS, p. 21-22). U gaf hierbij aan dat u Pashtu goed kan verstaan maar dat het soms moeilijk is voor u om Pashtu te spreken (CGVS, p. 22). Gelet op het feit dat uw verklaringen bij DVZ achteraf aan u werden voorgelezen in een taal die u aangeeft goed te begrijpen en door een tolk van wie u heeft aangegeven deze eveneens goed te hebben begrepen, kan worden afgeleid dat u wel degelijk kennis had van de inhoud van de verklaringen die bij DVZ werden neergeschreven. Bovendien rust op een verzoeker die internationale bescherming vraagt de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen over bij DVZ blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara geeft hoogstens een indicatie van uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft de brief van de dorpsouderen in verband met uw tewerkstelling bij de opstandelingengroep dient opgemerkt te worden dat dergelijk stuk enkel waarde heeft ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Hieraan dient toegevoegd te worden dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, immers blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals brieven van dorpsouderen, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Voorts kunnen uw voorgehouden problemen niet worden afgeleid uit de door uw voorgelegde foto's. De omstandigheden waarin de foto's zijn genomen, kunnen immers niet worden bepaald. Privéfoto's hebben bovendien geen bewijswaarde omdat fotomateriaal gemanipuleerd worden. Tot slot dragen de door u voorgelegde documenten in verband met uw werk in België niets bij aan uw vluchtrelaas. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw beroepsactiviteiten in België dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de

leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 12 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Op 18 maart 2024 legt verzoeker via aanvullende nota het volgende voor:

- Human Rights Watch, "*Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger*", 4 augustus 2022;
- De Tijd, "*Het Westen heeft Afghanistan en zijn bewoners in de steek gelaten*", 6 september 2023;
- De Morgen, "*Afghaanse meisjes mogen toch niet naar school: De directeur moest zelf ook huilen*", 24 maart 2022;
- NOS, "*Al twee jaar niet naar school: meisjes en vrouwen in Afghanistan verliezen hoop*", 20 september 2023;
- UNICEF, "*de impact van het onderwijsverbod voor meisjes in Afghanistan*", 16 augustus 2022;
- HRW, "*Afghanistan, events of 2023*"
- UN, "*Drastic erosion of women's rights in Afghanistan continues* », 6 februari 2024;
- UN, « *Afghanistan : UN appalled at revival of public floggings, exécutions* », 28 februari 2024;
- Afghanistan : « *Taliban's return to 'international norms' is non-negotiable says UN mission chief* », UN News;
- US Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, Januari 30 2024, Quaterly Report to Congress, 30 januari 2024;
- UN, "*Situation of human rights in Afghanistan*" – Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 6 september 2022;
- UN News, "*Adopting Resolution 2721 (2023), Security Council Requests Secretary-General Appoint Special Envoy for Afghanistan* », 29 december 2023;
- European Commission, 16 augustus 2023, DG ECHOy;
- UK Home Office, « *Country Policy and Information Note Afghanistan : Security situation* », April 2022;
- Acled, 10 conflict to worry about in 2022;
- Acled Conflic Index, Januari 2024.

Verzoeker voegt ten slotte nog via de aanvullende nota van 18 maart 2024 het volgende toe:

- een arbeidsovereenkomst d.d. 6 augustus 2022
- aanbevelingsbrief zaakvoerder
- een arbeidsovereenkomst d.d. 30 mei 2023
- loonbriefjes
- inschrijvingsformulieren NT2
- foto's van verzoeker in België
- foto's van verzoeker tijdens een actie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter zitting d.d. 20 maart 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Verzoeker verwijst naar:

- een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker;
- een verslag met name CEDOCA "*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban*" van 14 december 2023 zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, "*Afghanistan COI Focus*" van december 2023 en UNAMA "*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*" van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen;
- Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 dat bericht over de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm;
- Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024 aangaande het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan;
- UNHCR "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023 dat bericht over de gedwongen terugkeer.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 20 maart 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023; UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023; CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de CGVS bij aanvullende nota van 12 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat de richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift informatie van OSAR, *“Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»”*, 26 maart 2021.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

6.2 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder onterecht heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name aan zijn voorgehouden profiel als bewaker van commandant Mumtaz en hij heeft het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- verzoeker verklaarde minderjarig te zijn om onderdak te kunnen krijgen. Echter van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn leeftijd;
- verzoeker legt zeer oppervlakkige en vage verklaringen af in verband met zijn tewerkstelling als bewaker van commandant Mumtaz;
- verzoeker kan niet duidelijk toelichten wat de concrete werkzaamheden van commandant Mumtaz waren;
- de CGVS acht de rekruteringsmethode ongeloofwaardig en het gebrek aan trainingen in het kader van zijn tewerkstelling onaannemelijk;
- dat verzoeker samen met zijn collega-bewakers is vertrokken waardoor commandant Mumtaz zonder persoonlijke bewaking werd achtergelaten is ongeloofwaardig;
- dat verzoeker zo weinig belang hechtte aan de veiligheid van commandant Mumtaz, op het moment dat deze het meest onzeker was, komt weinig overtuigend over;
- verzoeker legt een tegenstrijdige verklaring af daar waar hij tijdens het eerste interview verklaarde 'security guard' te zijn van Hazrat Ali en voor de CGVS verklaarde persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz te zijn.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen over zijn werkzaamheden vaag en oppervlakkig waren. Hij wijst erop dat hij niet voltijds als opstandeling werkte en hij had drie taken, met name ten eerste de vergaderingen van Hazrat Ali in het dorp beveiligen. Dit hield in: de stoelen op hun plaats zetten, het bewaken van de vergaderingen en de vergaderingen beschermen tegen een eventuele zelfmoordaanslag of andere aanval. Ten tweede stond hij in voor de veiligheid van Mumtaz. Dit hield in het bewaken van het huis van Mumtaz en hem vergezellen wanneer hij ergens heen ging. Ten derde moest verzoeker helpen tijdens gevechten wanneer het districtshuis aangevallen werd.

Verzoeker betwist vervolgens dat hij geen duidelijke verklaringen gaf over de werkzaamheden van de commandant en de inhoud van de vergaderingen maar meent dat de vraagstelling van de CGVS niet aangepast was aan zijn profiel.

Wat de rekruteringsmethode betreft en het gebrek aan trainingen wijst verzoeker nogmaals op zijn verklaringen dat hij een dorpeling het dorp van Mumtaz was en daarom werd gekozen, hij geen trainingen kreeg omdat hij werkte als opstandeling op lokaal vlak en de organisatoren geen tijd, noch de middelen hadden om alle opstandelingen te vormen en dat hij weldegelijk een wapen kon gebruiken.

Verzoeker bekritiseert aldus volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Verder dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban aangezien u er niet in slaagt om uw profiel als bewaker van commandant Mumtaz aannemelijk te maken. U legt immers zeer oppervlakkige en vage verklaringen af in verband met uw tewerkstelling. Zo is uw kennis over uw eigen vermeende werkzaamheden bijzonder vaag en ontoereikend. U verklaart van 2019 tot 2021 te hebben gewerkt voor de opstandelingengroep van Hazrat Ali waarbij u bewaker was van commandant Mumtaz (CGVS, p. 8). Gevraagd wat uw concrete werkzaamheden waren, stelt u dat u de vergaderplaatsen van Hazrat Ali moest bewaken wanneer deze naar uw dorp kwam (CGVS, p. 8). De meeste vergaderingen vonden plaats in het gastenhuis van commandant Mumtaz, gelegen aan de voorkant van zijn huis (CGVS, p. 9). Gevraagd of jullie iets specifiek moesten doen tijdens de vergaderingen, stelt u dat jullie de wegen en de aanwezige personen op de vergadering moesten bewaken. Jullie waren ook bang dat er bommen werden geplaatst (CGVS, p. 9). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd of u naar deze bommen moest zoeken, antwoordt u niet op de vraag. U stelt enkel dat u daar gewoon stond. U moest mensen verbieden om ruzie of lawaai te maken of te vechten (CGVS, p. 9). Wanneer er wordt gevraagd of u tijdens de vergadering voor bepaalde zaken moest uitkijken, herhaalt u dat u hier steeds gewoon stond en rondkeek om te voorkomen dat er gevechten of andere zaken zouden gebeuren. Jullie waren altijd voorbereid en hielden alle aanwezigen in de gaten (CGVS, p. 11). Gevraagd wat deze voorbereiding precies inhield, stelt u dat commandant Mumtaz jullie steeds informatie gaf over de vergadering in kwestie en dat jullie op bepaalde bewakingsposities

moesten staan met een wapen en een munitievest (CGVS, p. 11). Naast het beveiligen van de vergaderingen, bewaakten jullie ook het huis van commandant Mumtaz en vergezelden jullie hem op zijn verplaatsingen (CGVS, p. 12 en 18). Soms gingen jullie ook naar het districtscentrum wanneer dit door de taliban werd aangevallen (CGVS, p. 11). Gevraagd naar bepaalde incidenten die hebben plaatsgevonden tijdens uw werk, geeft u een bijzonder vaag antwoord. Zo antwoordt u dat er twee personen dichtbij het districtshuis waren gedood (CGVS, p. 12). Jullie gingen naar het districtshuis maar vonden hier niemand (CGVS, p. 12). Gevraagd wie deze personen waren, stelt u dat ze van het Sutun dorp waren (CGVS, p. 11). Gevraagd of deze personen collega's van u waren, herhaalt u enkel en alleen uw vorige verklaringen (CGVS, p. 11). U bent niet in staat om dit incident nader toe te lichten. Dat u na een tewerkstelling van twee à drie jaar enkel dergelijke korte, vage en algemene antwoorden over uw job als persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz kan geven, weet niet te overtuigen.

Bovendien kan u ook niet duidelijk toelichten wat de concrete werkzaamheden van commandant Mumtaz waren. Gevraagd naar de job van commandant Mumtaz, antwoordt u niet op de vraag, maar verklaart u dat de zus van commandant Mumtaz de vrouw van Hazrat Ali was en dat Mumtaz om deze reden als commandant van uw regio was gekozen (CGVS, p. 10). Wanneer vervolgens opnieuw wordt gevraagd naar de werkzaamheden van commandant Mumtaz, antwoordt u dat hij hielp tijdens de vergaderingen. Commandant Mumtaz kreeg hiervoor steeds voorafgaande informatie van Hazrat Ali. Op basis van deze informatie lichtte commandant Mumtaz jullie in en vertelde hij naar waar jullie de volgende ochtend moesten gaan (CGVS, p. 10). U weet verder niets meer te vertellen. Ook legt u zeer oppervlakkige verklaringen af over de inhoud van de toespraken van Hazrat Ali op de vergaderingen. Gevraagd wat er allemaal op een vergadering werd gezegd, verklaart u dat hij zei dat er niet mocht worden gevochten, dat er geen vreemde mensen binnengelaten mochten worden en dat men het altijd eens moest blijven (CGVS, p. 10). Wanneer vervolgens nogmaals wordt gevraagd om toe te lichten waarover de toespraak precies ging, herhaalt u dat Hazrat Ali zei dat er niet mocht worden gevochten, dat men verenigd moest blijven en dat men de taliban niet mochten toelaten (CGVS, p. 10). U weet hier verder niets meer over te zeggen. Het is weinig overtuigend dat u dergelijke beknopte en oppervlakkige verklaringen aflegt omtrent de werkzaamheden van commandant Mumtaz en de toespraken van Hazrat Ali gezien het feit dat u beweert twee à drie jaar lang persoonlijk bewaker te zijn geweest van commandant Mumtaz en in deze functie maandelijks vergaderingen van Hazrat Ali hebt bijgewoond.

Dat u geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan geven over uw eigen werkzaamheden, de werkzaamheden van uw baas commandant Mumtaz of de inhoud van de vergaderingen van Hazrat Ali, desondanks het feit dat u gedurende twee à drie jaar voor commandant Mumtaz en Hazrat Ali hebt gewerkt en talloze vergaderingen in functie hiervan hebt bijgewoond, geeft eerder aan dat u niet de volledige waarheid vertelt met betrekking tot uw activiteiten in Afghanistan. Gelet op uw zeer oppervlakkige, vage en algemene bewoordingen kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw profiel als persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz.

Voorts kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de rekruteringsmethode en het gebrek aan trainingen in het kader van uw tewerkstelling. U stelt dat u de job als bewaker van commandant Mumtaz heeft verkregen nadat u zich hiervoor had aangemeld op een vergadering waarop zowel commandant Mumtaz als Hazrat Ali aanwezig waren (CGVS, p. 8). U moest hiervoor geen voorafgaande testen of fysieke proeven afleggen (CGVS, p. 8-9). Van alle 240 opstandelingen in uw district, werden er maar tien personen aangesteld als persoonlijke bewakers van commandant Mumtaz (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u en uw negen andere collega-bewakers specifiek werden gekozen als persoonlijke bewakers van commandant Mumtaz, antwoordt u dat jullie dichtbij woonden en dorpelingen waren van commandant Mumtaz (CGVS, p. 10). Gevraagd of u bepaalde trainingen moest volgen voor uw job, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 9). U heeft ook geen wapenopleiding gekregen (CGVS, p. 10). U verklaart dat u reeds met een wapen kon omgaan omdat u thuis ook een wapen had (CGVS, p. 10). Het valt echter opmerkelijk te noemen dat u uit 240 opstandelingen verkozen werd als een van de tien persoonlijke bewakers van commandant Mumtaz, de leider van de opstandelingen in uw regio, zonder dat u voorafgaand onderworpen werd aan bepaalde testen of fysieke proeven of dat u bepaalde trainingen moest volgen voor deze job. U stond immers in voor de persoonlijke veiligheid van commandant Mumtaz alsook voor de veiligheid van alle aanwezige personen op de vergaderingen van Hazrat Ali. Het lijkt bijgevolg dan ook weinig aannemelijk dat er op zo een nonchalante wijze werd omgegaan met de bewaking en bescherming van dergelijke belangrijke personen."

Verzoekers verklaring over zijn werkzaamheden is in essentie beperkt tot het bewaken van de vergaderplaatsen van Hazrat Ali wanneer deze naar het dorp kwam. Dit kwam neer op dat hij ergens stond en rondkeek. Het bewaken van het huis van commandant Mumtaz waarbij er zich, volgens verzoekers verklaring, nooit incidenten hadden voorgedaan. Aangaande de aanvallen op het districtshuis blijft verzoeker eveneens zeer vaag en vermeldt hij slechts één incident waarbij hij geen details kan geven. De Raad volgt de conclusie van de CGVS dat verzoeker na een tewerkstelling van 2 à 3 jaar enkel korte, vage en algemene antwoorden kan geven over zijn job als persoonlijke bewaker van commandant Mumtaz. De CGVS stelt eveneens terecht vast dat verzoekers oppervlakkige verklaringen over de werkzaamheden van zijn commandant en de inhoud van de toespraken weinig overtuigend zijn, nu verzoeker verklaarde 2 à 3 jaar de

persoonlijke bewaker te zijn geweest van commandant Mumtaz en in deze functie maandelijks de vergaderingen bijwoonde. Verzoekers verklaring dat hij werd gerekruteerd zonder voorafgaande testen of fysieke proeven, zonder trainingen en zonder wapenopleiding terwijl verzoeker, samen met 9 anderen instond voor de persoonlijke veiligheid van commandant Mumtaz en voor de veiligheid van alle aanwezige personen op de vergaderingen van Hazrat Ali, een parlamentslid, is niet aannemelijk en geheel ongeloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat er op zo een nonchalante wijze werd omgegaan met de bewaking en bescherming van dergelijke belangrijke personen. Verzoeker overtuigt niet door het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het benadrukken van zijn antwoorden op het CGVS. Het herhalen van zijn verklaringen kan niet volstaan om de pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als persoonlijke bewaker van commandant Mumtaz te weerleggen.

Verzoeker betoogt dat de CGVS onterecht meent dat het niet geloofwaardig is dat alle lijfwachten Mumtaz zonder bescherming hebben achtergelaten en zijn gevlucht. De instructie van Hazrat Ali en Mumtaz was evenwel dat iedereen voor zichzelf moest zorgen en moest vluchten omdat zij zich bewust waren dat de taliban het land gingen overnemen. Er was geen orde en structuur meer en het was ieder voor zich. De CGVS heeft geen rekening gehouden met de heersende omstandigheden voor de val van het land.

Verzoeker bekritiseert aldus volgend motief in de beslissing:

“Verder is het evenmin geloofwaardig dat u samen met al uw collega-bewakers bent vertrokken waardoor commandant Mumtaz zonder persoonlijke bewaking werd achtergelaten. U verklaart dat alle tien persoonlijke bewakers van Mumtaz tegelijkertijd zijn vertrokken (CGVS, p. 19). Gevraagd of er iemand is achtergebleven om commandant Mumtaz en zijn gezin te beschermen, stelt u dat iedereen is vertrokken (CGVS, p. 19). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd of commandant Mumtaz ook is vertrokken diezelfde dag, antwoordt u dat u hierover geen informatie heeft (CGVS, p. 19). De vraag of u aan commandant Mumtaz hebt gevraagd wat zijn reisplannen waren, moet vervolgens driemaal worden gesteld alvorens u antwoordt dat u dit niet heeft gevraagd (CGVS, p. 19). U weet ook niet waar commandant Mumtaz zich momenteel bevindt (CGVS, p. 13). Dat commandant Mumtaz zonder enige beveiliging voor zichzelf of zijn gezin zou vertrekken, wetende dat de taliban ieder moment de macht zouden kunnen grijpen in Afghanistan, lijkt onbegrijpelijk gelet op het feit dat commandant Mumtaz leider was van de opstandelingengroep in uw regio en bovendien ook familie was van parlamentslid Hazrat Ali. Daarenboven geeft het feit dat u niet meer informatie heeft gevraagd over de precieze reisplannen van uw baas commandant Mumtaz alsook dat u zijn huidige verblijfplaats niet kent, blijk van desinteresse in de veiligheid van commandant Mumtaz en zijn gezin waardoor uw geloofwaardigheid als persoonlijk bewaker van commandant Mumtaz nogmaals onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. U stond immers mede in voor de persoonlijke veiligheid van de commandant en zijn gezin, waaronder zijn elf kinderen en twee vrouwen (CGVS, p. 20-21). De taliban zouden bovendien specifiek naar u op zoek zijn ten gevolge van uw tewerkstelling voor deze persoon en uw aansluiting bij de opstandelingengroep, wat de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst zou hebben gevormd. Dat u zo weinig belang hebt geacht aan de veiligheid van commandant Mumtaz, op het moment dat deze het meest onzeker was, komt bijgevolg weinig overtuigend over.”

De CGVS stelt terecht vast dat het ongeloofwaardig is dat commandant Mumtaz, zonder enige beveiliging voor zichzelf of zijn gezin zou vertrekken, verzoeker niet heeft gevraagd wat de reisplannen waren van commandant Mumtaz en verzoeker blijkbaar niet geïnteresseerd is in de huidige verblijfplaats van zijn baas. Verzoekers verklaring dat zij de instructie kregen te vluchten en dat het ‘ieder voor zich’ was aan de vooravond van de machtsovername, overtuigt niet.

Wat de tegenstrijdigheid betreft tussen de verklaringen op de DVZ en op het CGVS wijst verzoeker erop dat zijn moedertaal het Pashai is en dat hij het Pashtu niet voldoende machtig is om een interview te voeren, terwijl het interview op de DVZ in het Pashtu gevoerd werd. Bovendien wijst verzoeker erop dat een contract niet noodzakelijk een fysiek document betreft maar ook verbaal kan afgesloten worden, zoals dit *in casu* het geval was.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het eerste interview verklaarde ‘security guard’ te zijn voor Hazrat Ali en dat hij een contract had bij de groep Hezishan. Waar verzoeker thans verklaart dat het ‘contract’ verbaal was afgesloten, gaat hij voorbij aan de tegenstrijdigheid dat hij verklaarde voor Hazrat Ali te werken, in plaats van voor commandant Mumtaz, zoals hij voor het CGVS verklaarde. Waar verzoeker de tegenstrijdigheden tracht te verklaren doordat zijn moedertaal Pashai is merkt de Raad op dat verzoeker evenwel ook verklaarde Pashtu goed te verstaan (CGVS, p. 22). Zijn verklaringen bij DVZ zijn achteraf aan hem voorgelezen in een taal waarvan hij verklaarde het goed te begrijpen, door een tolk van wie hij aangaf eveneens goed te begrijpen (CGVS, p. 3, 22). De CGVS stelt terecht vast dat verzoeker weldegelijk kennis had van de inhoud

van zijn verklaringen die bij DVZ werden uitgeschreven. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoeker bovendien niet van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift vervolgens uitgebreid in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker beklemt toont in het verzoekschrift zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij veel vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. Bij terugkeer zal hij als een "afvallige" worden beschouwd. Verzoeker verwijst in dit verband naar verschillende rapporten dat terugkeerders vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, burens, de samenleving maar ook van de taliban die vandaag aan de macht zijn.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker bijna 3 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in België dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Het hebben van een sociaal netwerk doet evenmin vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan. Hetzelfde kan worden gezegd voor de vaststelling dat verzoeker werkt in België. Voor het overige worden geen concrete elementen aangevoerd door verzoeker waaruit enige verwestering kan blijken. Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker merkt in zijn aanvullende nota's van 18 maart en 20 maart 2024 op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden gezien als verwesterd.

De Raad benadrukt vooreerst dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Ook waar verzoeker met de aanvullende nota van 18 maart 2024 aantoont dat hij tewerkgesteld is en zich heeft ingeschreven voor de taal cursus NT2, toont hij niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en zijn tewerkstelling om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker minstens 19 jaar oud was op het moment van zijn vlucht uit Afghanistan en momenteel ongeveer 22 jaar oud is. Verzoeker heeft op 17 november 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend en verblijft ondertussen bijna 3 jaar in België. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna 3 jaar in België verblijft en enige tijd niet in Afghanistan heeft gewoond, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota van 18 maart 2024 en 20 maart 2024 opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De CGVS heeft in de aanvullende nota van 12 maart 2024 de aandacht gevestigd op de laatste rapporten die sinds de bestreden beslissing zijn gepubliceerd. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn aanvullende nota's van 18 maart 2024 en 20 maart 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Waar verzoeker betoogt dat hij het voordeel van de twijfel moet genieten, merkt de Raad op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die bijna drie jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker. Een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatie richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatie richtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precare sociaaleconomische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsvername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare sociaaleconomische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met de *de facto* ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië,

maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota d.d. 20 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khamama “*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*” van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*” van 16 maart 2024 en UNAMA “*Report on Afghanistan*” van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, alsook de rapporten in de aanvullende nota van 18 maart 2024, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen in de aanvullende nota van 18 maart 2024 en 20 maart 2024, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN